

XI DYKTANDO DLA SZKÓŁ PODSTAWOWYCH
O DŁUGOPIS PRZEWODNICZACEGO RADY MIEJSKIEJ W
CHRZANOWIE

2.10.2017

Sznaucer miniaturowy

Mały, krzepki, szorstkowłosy pies z charakterystyczną brodą i wąsami. Bez wątpienia i ze wszech miar inteligentny. Hodowcy nierzadko nazywają go „małym człowieczkiem”. Gdy wybierze swego pana, w okamgnieniu chodzi za nim krok w krok, dotykając nosem stopy. Zmorzony czyli zmęczony wędrówką, na przekór swej naturze i niesamowitemu hartowi ducha, naprędce pozwoli się ułożyć naówczas na kolanach człowieka.

Z dużym temperamentem, żywiołowy, spostrzegawczy, wprawdzie nie znudzi, ale szczególnie źle znosi samotność. Jest długowieczny, blisko spokrewniony z pinczerami. Bez ustanku przykuwa na sobie uwagę. Nade wszystko nie lubi niedelikatnego traktowania. Czułość w dwójnasób odpłaci bezgraniczną miłością. Nie obraża się i nie spogląda spode łba.

Przodkami sznaucera są wiejskie psy, służące w XVI w. w Holandii do ochrony dyliżansów, tępienia gryzoni i stróżowania. Występuje w trzech odmianach wielkości.

Umaszczenie czarne, białe, czarno-srebrne. I jeszcze pieprz i sól, wtedy wygląda, jakby był przyprószony siwizną. Dwuwarstwowa szata sznaucera składa się z twardego włosa głównego i gęstego podszerstka. Strzyżenie i trymowanie polegające na usuwaniu, szyczeniu i szesaniu martwych włosów w ogóle musi być robione na co dzień.

Skórzana obroża z automatyczną smyczą, miska z niewielkim otworem pośrodku, by mniej nachlapał, to konieczne przedmioty.

Na co dzień może być hałaśliwy. Bezapelacyjnie czujny stróż. Zarówno w ogrodzie jak i w bloku.

Uwielbia hołubienie. Niekłopotliwy, gdy właściciel poświęca mu niemało czasu. Inaczej podniesie hałas na dźwięk szelestu papierka, który upadł dwa piętra wyżej.